

Gieren med Panthavernes Samtykke, samt Brugsghaverens Ret til at nyde Renten af Burderingssummen, saalænge Brugsretten vedvarer, at forholde aldeles efter Bestemmelserne i Forordningen af 23de April 1845 om Jordb Afstaaelse til Kirkegaardes Udvidelse.

vedtoges eenstemmigt med 42 Stemmer.

**Formanden:** Vi gaae dernæst over til sidste Afdeling, som indeholder § 5. Den ærede Ordfører har Ordet.

**Ordføreren:** (Oplæser Paragraphen)

Den Mening har gjort sig gjældende i Comiteen, at det maaffee havde været ønskeligt, om den Deel af denne Anordning, som omhandles i nærværende Paragraph, var bleven behandlet som en særegen Lov. Det er unægteligt, at Gjenstanden for denne § ikke saaledes er beslægtet med den Sag, som den øvrige Deel af Forordningen angaaer, at det kunde synes fornødent, at disse 2 Gjenstande behandlede under Et. Imidlertid har dog Comiteen været af den Mening, at der atter her ikke vil være tilstrækkelig Grund for den til at gjøre Forslag til Forandringer, der ikke kunde gaae ud paa noget Andet og Vigtigere end, at denne Gjenstand maatte blive særligt behandlet. Hvad Realiteten angaaer, har jeg allerede under den foreløbige Behandling erklæret, at Comiteen ikke holdt stærkt paa Lovens 3—19—7. Der har betragtet dette Lovbud meest som en Politieforanstaltning, der nuomstunder ikke kommer meget til Anvendelse. Den har altsaa ikke havt Noget mod denne Paragraph at erindre, forsaavidt den har gjort en Indskrænkning i dette Lovbuds Anvendelse, derimod har den fundet det mere betænkeligt, at der tillige til en vis Grad er gjort Indgrib i Contractsfriheden, idet der er bestemt, at det er Fæstere og Leiere tilladt at tage Beslægtede og Besvogredes op og nedstigende Linie tilhuse, naaget der ved de specielle Contractsbestemmelser er vedtaget, at dette ikke uden Gierens Tilladelse skulde være Tilfældet. Naaget en saadan Indskrænkning i Contractsfriheden vistnok i flere Henseender er mislig, har Comiteen dog fundet, at de Grunde for en saadan Undtagelse, som ere udtalte i Præmisserne til dette Lov-

bud, ere af den Bessaffenhed, at de kunne forstjenes at komme i Betragtning. Det er heller ikke Comiteen bekendt, at det nogenstunde af Godseierne er naaget en Søn eller Datter at modtage sine Forældre tilhuse; tvertimod er det saa aldeles almindeligt, at dette skeer, at det vist kan betragtes som noget Uørt, at det af Gieren er blevet en Fæster eller en Leier forbudt at have sine Forældre i sit Huus. Mere betænkeligt er det at indrømme, at Forældre under alle Tilfælde maae tage deres Børn tilhuse. Dette kan vistnok paa flere Maader misbruges og give Anledning til, at visse Steder mere end ønskeligt blive oversfyldte med Menneffer, der kunne savne Udkommet. Imidlertid ere dog de Grunde, der ere anførte derfor i Motiverne, at det vilde være unaturligt, om det af en Eier skulde kunne nægtes en Fæster at tage sine nærmeste Paarørende, sin gifte Søn eller Datter tilhuse, af den Vægt, at Comiteen har troet, at man maatte oversee de mulige Misbrug. Den sidste Deel af denne Paragraph, hvori det er indrømmet Fæstere ogsaa at tage Personer tilhuse, fordi de ere af den Formening, at de ville falde det Offentlige eller Communen til Byrde, er ogsaa forbunden med sine Misligheder. Det kan ikke felle, at dette vil blive misbrugt vel ogsaa paa en for Gieren fortrædigende Maade; det derimod foreslaaede Børn, at Vedkommende skulde have Bevist fra Forstanderskabet for, at den paagjældende Person virkelig vilde falde Communen til Byrde, vil vel ikke altid være fyldestgjørende, men da dette dog er reserveret, troer Comiteen ikke, at der er tilstrækkelig Anledning til at erklære sig imod denne Deel af Paragraphen. Der er blevet stillet et Amendement til denne Paragraph, som jeg skal tillade mig korteligt at berøre. Amendementet lyder saaledes: „den Forpligtelse til at tage Indrister tilhuse, der ifølge Lovens 3—19—7. eller paa Grund af specielle Contractsbestemmelser paahviler Fæstere eller Leiere paa Landet, skal for Fremtiden være ophævet.“ Jeg har, som sagt, allerede erklæret, at Comiteen aldeles ikke holder paa, at Lovens 3—19—7 skulde aldeles bortfalde. Det turde maaffee ikke være overskødigt at bemærke, at dette Lovbud i en betydelig Grad er modificeret ved Forordningen af 24de Juni 1822 og 9de